

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

P. LUIS—HUGUES VINCENT

Εἰς βαθύτατον γῆρας ἀπεβίωσε τῇ 30-12-60 ὁ ἐπιφανὴς ρωμαιοκαθολικὸς παλαιστολόγος L.—H. Vincent. Οὗτος ἐγεννήθη τῷ 1872 ἐν Saint Alban de-Varaize τῆς Γαλλίας καὶ νέος ἔτι ὢν εἰσῆλθεν εἰς τὸ Τάγμα τῶν Δομηνικανῶν. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1890 σύμπηξιν τῆς γνωστῆς Ecole Biblique et Archeologique Francaise de Jerusalem μετέβη πρὸς συμπλήρωσιν τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ σπουδῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἔνθα ἐμαθήτευσε παρά τῷ ἰδρυτῇ τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς M. Lagrange, τοῦ ὁποίου ἐγένετο βραδύτερον ὁ κυριώτερος συνεργάτης. Αὐτόθι παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ μελετῶν ἐπιτοπίως τὰ πολυπόικила προβλήματα τῆς βιβλικῆς Ἀρχαιολογίας, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν ἐπὶ μίαν πεντηκονταετίαν. Κατὰ τὸ μακρότατον τοῦτο χρονικὸν διάστημα ἐξελιχθῆ εἰς ἓνα τῶν διαπρεπεστέρων ἐκπροσώπων τοῦ κλάδου του, ἀναδειχθεὶς εἰς ἐπιστημονικὴν αὐθεντίαν ἐπὶ τῶν παλαιστολογικῶν ἀρχαιολογικῶν ζητημάτων.

Μνημειώδη παρέμειναν τὰ ἔργα του. 1) Canaan d' après l' exploration Recente (1907)· 2) Jerusalem Nouvelle (1914-1922, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου ἡμῶν P. Abel), μὲ ὑπερχιλιάς πυκνὰς σελίδας καὶ ἑκατοντάδα ὀλην ἀρχαιολογικῶν χαρτῶν καὶ σχεδίων· 3) Jerusalem de l' Ancien Testament (1954-1956), εἰς δύο εὐμεγέθεις τόμους μὲ ὑπερεκατὸν πενήκοντα χάρτας καὶ σχέδια. Μεγάλως ὠσαύτως ἐπιστημονικῆς ἀξίας τυγχάνουν καὶ τὰ ἄλλα ἔργα του, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐξῆς· 1) Les Recentes Decouvertes de l' Ophel (1911)· 2) Bethleem. Sa Sanctuaire de la Nativite (1914)· 3) Hebron. Le Haran el Khalil (1923)· 4) Emmaus. Sa Basilique et son histoire (1932) κ. π. ἄ. Ἐξ ἄλλου πολυάριθμα εἶναι τὰ ἐν τῇ Revue Biblique, τῆς ὁποίας ἐπὶ τι διάστημα διετέλεσε καὶ Διευθυντής, ἀρχαιολογικοῦ περιχομένου ἄρθρα του, ἀναριθμητοὶ δ' αἱ ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ βιβλιοκριταὶ του, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν περὶ τῆς ὀξυδερκειᾶς, τῆς ἐμβριθεῖας ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς εὐσυνειδησίας τοῦ βιβλιοκριτοῦ.

Ὡς διδάσκαλος ὁ ἐκλιπὼν ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος. Κατὰ τὰς παραδόσεις του ἐχειρίζετο τόσον ἐπιδεξίως καὶ ἐπαγωγικῶς τὰ ὑπὸ διαπραγματέυσιν ἐκάστοτε θέματά του, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, ἦσαν ἐξόχως στρυφνὰ καὶ ἄλλως δυσπρόσιτα εἰς τοὺς μαθητάς του, ὥστε κατέπλησεν αὐτοὺς διὰ τῆς σπανίας ταύτης ἰκανότητός του. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἰσχυράν του μνήμην καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν μετὰ τῶν ὁποίων ἐκινεῖτο, εἰς τὴν ἔδραν οὐδέποτε συνβουλεύετο σήμειώσεις.

Αἱ ἀξιόλογοι ἐπιστημονικαὶ τοῦ P. Vincent ἰκανότητες ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῶν συγχρόνων του, διὰ τοῦτο καὶ ἠξιώθη οὗτος πολλῶν τιμητικῶν διακρίσεων. Οὕτω ἐξελέγη ἐπίτιμον μέλος τῆς American Oriental Society καὶ τῆς Society of Biblical Literature, ταναϊκὸν μέλος τοῦ Deutsches Archaeologisches Institut τοῦ Βερολίνου, ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Academie des Inscriptions et Belles-Lettres τῶν Παρισίων, τῆς British Academ τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Pontificia Accademia Romana di Archaeologia. Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λουβαίν τοῦ ἀπένευμε τὸν τίτλον τοῦ Διδάκτορος honoris causa, ἡ Ἀγγλία τὸ παράσημον τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ Βέλγιον τὸν σταυρὸν τοῦ Λεοπόλδου, ἡ δὲ πατρις του ἐξέλεξεν αὐτὸν μέλος τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ἄλλ' ὁ ἀειμνήστος P. Vincent δὲν ὑπῆρξε μόνον ἐξαιρετος ἐπιστήμιαν. Εἶχε συγχρόνως καὶ βαθεῖαν θερησκευτικότητα, ἀποτελῶν οὕτω μίαν ὀλοκληρωμένην προσωπικότητα. Διεκρίνετο διὰ τὴν ζῶσαν χριστιανικὴν του ποσιν καὶ τὴν παροιμιώδη ψυχικὴν του εὐγένειαν. Συμπεριφερέτο πρὸς πάντας εὐγενέστατα, καὶ μετὰ περισσῆς καλωσύνης καὶ γλυκύτητος ἐδέχετο εἰς τὸ γραφεῖόν του τοὺς μαθητάς του, προσερχομένους ἕνα ζητήσουσιν τὰς ἐπιστημονικὰς συμβουλὰς τοῦ σοφοῦ Διδασκάλου. Αἱ περὶ τοῦ ἥθους του μαρτυροῦσαι αὐταὶ ψυχικαὶ ἀρεταὶ ἀνέδειξαν αὐτὸν πρότυπον ἐπιστήμονος καὶ πιστοῦ χριστιανοῦ.

Εἶθε ἡ ὠραία αὐτοῦ ψυχὴ νὰ ἀναπαυθῆ ἀέν σκηναῖς δικαίων.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΣΙΜΩΤΑΣ
Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας